

Marina CONSTANTINESCU

După furtună

La Festivalul internațional de dans, au participat *Furtuna*, premiera Teatrului gazdă – „Oleg Danovschi”, *Dama cu camelii* a lui Răzvan Mazilu de la Teatrul Național din București, *Dona Juana* de la Teatrul Național din Cluj și *haMMam, prizonier în cutia toracică*, un spectacol de Mihai Mihalcea la Centrul Multi Art Dans din București. Trebuie spus că acest festival este condus de Ana-Maria Munteanu, directorul Teatrului de Balet „Oleg Danovschi”, un spațiu care în ultimii doi ani a devenit dinamic, un loc magnetic aproape pentru cei din lumea dansului, un loc care a mutat cumva centrul de interes spre Constanța, ducând mai departe eforturile și inovațiile maestrului Oleg Danovschi. Ana-Maria Munteanu este un manager cultivat, inteligent – muzician de profesie – care reușește să îmbine în proiectele sale arta performanță și pragmatismul financiar. În orice caz, este managerul care a izbutit să-l convingă pe Gigi Căciuleanu să revină în țară, atât cât programul internațional îi permite, și să lucreze deja două spectacole-eveniment la Teatrul de Balet: *Mozzartissimo* și *Requiem* după Verdi. În *Gala Starurilor* din finalul festivalului a fost prezent și Gigi Căciuleanu cu un superb moment al cărui coregraf și solist a fost, *La vie en rose*.

În fine, în debutul festivalului am putut vedea spectacolul *Furtuna*, în regia și coregrafia lui Sergiu Anghel, cu o scenografie semnată de Mihaela Ularu. Citind cuvântul *regie*, evidențiat totuși într-o concepție coregrafică, am avut o strângere de inimă. Am lăsat anticipările și prejudecățile deoparte și am purces la urmărirea spectacolului. Nu am trăit totuși cele mai estetice sau provocatoare stări și nu doar dintr-o pricină, să zicem

aceea a lungimii incredibile, mai exact, aproape patru ore. Când un lucru este împlinit, comunică ceva, timpul îți devine aliat. Greșeala fundamentală a construcției este alunecarea neargumentată spre teatru. Spectacolul nu este nici teatru, nici dans, nici teatru-dans, este un hibrid bizar: când dans cu teatru în prima parte, când teatru cu dans în partea a doua. Frustrările regizorale netemperate pot determina nonsensuri artistice ca această *Furtună* a lui Sergiu Anghel. Momentele coregrafice sunt singurul lucru izbutit, cu mesaj rotund, cu emoții și rigurozitate în mișcare și expresie. Dansul modern, susținut la bază de elementele celui clasic, au pus în valoare o trupă de balerini tineri, motivați pentru performanță. Și atunci semnul de întrebare este și mai uriaș. Având această trupă capabilă să abordeze propunerile coregrafului Sergiu Anghel, acesta i-a lăsat în umbră și a început să facă teatru cu ilustrații anonimi, un teatru vulgar și ieftin din care însuși textul lui Shakespeare, de neînțeles în asemenea rostiri, s-a pierdut în neant, luat de furtuna impulsurilor regizorale. Prezența lui Adrian Pintea în *Prospero* nu face nici un serviciu spectacolului – nici ca stare, ca energie, ca încărcătură emoțională – ba, dimpotrivă, această participare îi creează actorului mari deservicii. Partea a doua a montării este aproape o demonstrație de cum *nu* trebuie să faci artă, de limitele fiecăruia într-o specialitate, în ultimă instanță că *regia de teatru* presupune talent, știință, har. Sergiu Anghel n-a făcut altceva decât să îngroașe rândurile regizorilor neaveniți în loc să-și cultive statutul său solid și atât de ofertant de coregraf. Un pariu pe care l-a pierdut.